

men en saadan Lov har man jo ikke, og det er uvisst, til hvilken Tid den vil kunne opnaas. Derfor kan man ikke, for at vente paa en saadan Lov, lade være at vedtage denne Lov. — Der er ogsaa blevet sagt, at man i Stedet for ved en Lov som denne at forhøje Indkomsskatten kunde paalægge de faste Ejendomme en Skat. Jeg vil nu ikke tale om, at til at paalægge en Skat paa faste Ejendomme behøvedes der en Lov; en saadan er vel næppe en Gang forberedt, og vilde derfor i alt Fald lade vente længe paa sig. Men desuden tror jeg ogsaa, at en Skat paa faste Ejendomme vilde møde store Vanskeligheder, og at man maatte være meget betænkelig, især paa det nærværende Tidspunkt, ved at paalægge de faste Ejendomme i København en saadan Skat. Ja, saa bliver der jo ikke andet tilbage end at vedtage denne Lov eller, hvad jeg nævnedes for, bruge Formuen eller Optage Vaan, men jeg er overbevist om, at Københavns Kommunes Bestyrelse ikke vil gribe til nogen af de to Udveje, selv om den ministerielle Tilslæbelse, der vil behøves dertil, kunde opnaas; det vilde jo kun være at forværre Tilstanden. Nej, jeg tror, at man da maatte gribe til en anden Udvej, og jeg vil betegne den med, at man maatte se at knibe sig igenem. Man maatte give Afkald paa en Gyldestgørelse af de Fordringer, som kunne stilles med Hensyn til Sundhedsforholdene, med Hensyn til Bevægelsesforholdene, med Hensyn til Humaniteten her i Staden; man maatte meget imod sit Ønske være saa tilbageholdende, som det paa nogen Maade lod sig gøre overfor Alderdomsforsørgelsesloven, der jo ikke stiller ringe Krav. Man vil maaske kunne opnaa nogen Indtægtsforsørgelse ved en sempelig Forhøjelse af Gaspriserne, navnlig efter den Udstrækning Gasforbruget nu har faaet i en stor Mængde Familier, idet den bruges som Røgegas. Jeg tror imidlertid, at disse Udveje ere meget uheldige, ikke i økonomisk Henseende, men i Almindelighed, fordi de ville staa mod kommunale Formaal og ogsaa med det samme mod Gennemførelsen af Love, som ere prægede af en ganske anden Aand, og som i deres Gennemførelse jo vilde blive stærkt begrænsede ved den Mangel paa Raadighed over Resourcer, som der vil være for Kommunen. Jeg tror derfor, at af de forskellige Alternativer, som kunne foreligge, er det, som man helst maa slutte sig til, Vedtagelsen af nærværende Lov. Jeg vil erindre om, at Love, der tilfugte og angaa Forandring i Bestyrelsen af Københavns Kommune eller Forandring af dens Skattevæsen eller Forandring med Hensyn til Valget af dens Repræsentanter, ikke foregri-

bes ved nærværende Lov. Det er jo en Sag for sig og kunne behandles, fremmes og vedtages uden Hensyn til nærværende Lov. Jeg vil derfor ønske, at man ikke fra den Side, der har saadanne Formaal, vil søge paa Grund af den økonomiske Tilstand, der i Københavns Kommune for Øjeblikket er til Stede, at fremtvinge saadanne Love. Jeg vil tillade mig med disse Ord at anbefale Lovforslaget paa det bedste til Vedtagelse her i Tinget og til saa hurtig Fremme som muligt, saaledes at det uden videre Ophold end nødvendigt kan komme ned i det andet Ting.

Madjen-Mygdal: Det er tredje Gang, siden jeg blev Medlem af dette Ting, at der foreligger Forslag om den kommunale Bæftatning i København til Overvejelse for dette Ting. Der er den Ejendommelighed ved alle disse tre Forslag, at Intet af dem rører ved Kærnen i den kommunale Bæftatning i det hele. Intet af Forslagene rører ved det, som der dog har været udtalt en almindelig Trang til at saa gennemført gennem en lang Række af Aar. Det er jo bekendt for det høje Ting, at Spørgsmaalet om den kommunale Bæftatning i det hele har staaet paa Dagsordenen gennem 30 Aar, og det er ligeledes bekendt for det høje Ting, at man fra alle Sider — jeg overdriver ikke, naar jeg siger fra alle Sider — har erkendt Trangen til en Reform af den kommunale Bæftatning i det hele paa flere Omraader. Flere Gange har man stillet Revision i Udstat i en nær Fremtid af Hensyn til denne Trang. Jeg skal saaledes minde om, at allerede da Loven af 19de Februar 1861 blev til, altsaa for 30 Aar siden, havde man Følelsen af, at Loven ikke var fyldestgørende, som den forelaa. Dens sidste Paragraf lyder jo nemlig paa, at §§ 2, 3 og 11 skulle underkastes en Revision inden Udgangen af 1864. § 11 handler om Reglerne for Indkomsskattetaalen i det hele. Denne Revision, som saaledes blev lovet, er imidlertid aldrig bleven gennemført. Jeg nævner det kun for at bevise, at man allerede for 30 Aar siden havde Følelsen af, at Lovens Bestemmelser ikke vare fyldestgørende. Det er ikke min Hensigt her at komme ind paa dette Spørgsmaals Historie i det hele, skønt jeg erkender, at det kunde være ret interessant og ret illustrerende, ogsaa med Hensyn til det Spørgsmaal, som her foreligger. Det skal jeg altsaa lade ligge. Kun vil jeg atter i Aar tillade mig at minde om, hvad jeg har mindet om tidligere, at da vi i 1882—83 havde den saakaldte Monradtske Skattelov til Forhandling her i Tinget,